

Ki vagyok én?

Időpont: 1963. december 17. Advent este

Helyszín: Győr - Nádorváros

Alapige: Lukács 3,15-18

Ének: 339.

Mikor pedig a nép várt és szívökben mind azon gondolkoztak János felől, hogy vajjon nem ő-é a Krisztus;

Felele János mindeneknek, mondván: Én ugyan keresztellek titeket vízzel; de eljő, aki nálamnál erősebb, akinek nem vagyok méltó, hogy sarujának kötőjét megoldjam: az majd keresztel titeket Szent Lélekkel és tűzzel:

Kinek szórólapátja kezében van, és megtisztítja szérűjét; és a gabonát az ő csűrébe takarja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.

És még sok egyebekre is intvén őket, hirdeté az evangéliomot a népnek.

Ima:

Azt énekeltük Urunk – bárcsak ne csupán ajkunkkal, szívvel is énekeltük volna és ne csak énekeltük, de vallottuk volna is: nincsen szívemnek teljes tisztasága! Te Urunk, mindeneket tudsz és látsz, ismersz bennünket kívül-belül, olvasni tudsz gondolatunkban, fel tudod mérni érzéseinket, Te tudod, nincs nekünk tisztaságunk. Nincs tisztaság érzéseinkben, értelmünkben, sem szívünk nem tiszta. Mi magunk is olyan sokszor érezzük ezt, szégyelljük is magunkat miatta, de ha a Te szentségedre, tisztaságodra nézünk, akkor döbbenünk rá csak arra igazán, hogy mi nem vagyunk tiszták. A Te hófehér szentséged mellett olyan szennyes, piszkos a mi szívünk, Te olyan vagy, mint a frissen esett hó, mi pedig olyanok vagyunk, mint a megtaposott, félig elolvadt, sárrá lett hó. Köszönjük Urunk, hogy mégis azt akarod, hogy megtisztíts minket, nem sajnálsz ezért vessződet, metszőkésedet, Igédet sem, sőt még véredet sem, csakhogy megtisztuljunk. Kérünk, áldj meg, szentelj meg és tisztíts meg minket most is a Te Igéddel.

Amen.

Az embert legjobban az ember érdeklí s rendszerint csak a másik ember a legkedvesebb beszéd tárgya. Híreket kapni, híreket vinni emberekről. Van ebben a kedvtelésben sok pletyka, szégyenletes bűn is, a nyelvvel való vétkezés, de ez nem változtat azon a tényen, hogy legkedvesebb beszéd témánk, az ember. Jobb eset, ha nem a másik ember, hanem én magam vagyok a téma a magam számára és nem kell okvetlenül arra gondolni, hogy aki önmagával foglalkozik legtöbbet, aki engedi, hogy önmaga iránt való érdeklődése befolyásolja életének további folytatását, az mind önző, énközpontú ember.

Az élet legizgalmasabb kérdése ugyanis az: Ki vagyok én? ... Ez volt Keresztelő János kérdése is. Kinek mondanak engem az emberek? És Jézus Krisztus kérdése is ez volt. Keresztelő János sem szégyellte magát azért, hogy az kérdés volt számára: ki vagyok én? – és Jézus sem talált benne semmi kivetnivalót, hogy – Máté 16. fejezete szerint – megkérdezte tanítványait: kinek mondanak engem az emberek és ti kinek tartotok engem? Ki vagyok én?

Ez azonban az embernek nemcsak a legérdekesebb kérdése, de egyben a legnehezebb kérdése is. És igazán nem is tudunk rá megfelelni. Ugyanis mi nem látjuk önmagunkat. Ahogy testi arcunkat nem láthatjuk – így vagyunk megteremtve – ugyanúgy nem láthatjuk igazi lényünket sem. Ha magunkat látni akarjuk, akkor valami közvetett látás által nézhetjük meg magunkat, tükörbe nézünk s így látjuk meg máskülönben láthatatlan testi orcánkat.

Ugyanúgy vagyunk belső állapotunkkal is. Hogy mi nem külső, hanem belső, lélekszerinti formában milyenek vagyunk, azt csak ilyen közvetett világitással láthatjuk meg, ha szintén tükörbe nézünk. Ilyen tükör lehet számunkra egy másik ember véleménye. Ezért kérdezte Jézus is tanítványait: kinek mondanak engem az emberek?

Ilyen tükör lehet számunkra Isten Igéje is. Jakab apostol beszél arról, hogy Isten Igéje az a tükör, melyben meglátjuk igazi ábrázatunkat (Jak 1,18-25). Az a szent Ige, amit most felolvastam, az adventi időszak legtöbbször hirdetett emberének, Keresztelő Jánosnak életében veti fel e kérdést: kicsoda vagyok én? Nézzük meg, Keresztelő Jánosnak kérdésére milyen feleletet ad az embervilág, önmaga és Isten. Ez a három vélemény az, amivel nekünk ma este különösképpen foglalkoznunk kell.

1. Mit mondanak rólam az emberek?

Mit mondanak Keresztelő Jánosról az emberek? Azt mondják: ő a Krisztus. Így kezdődik az Ige: „*Mikor pedig a nép várt és szívekben mind azon gondolkoztak János felől, hogy vajjon nem ő-é a Krisztus...*” Tehát azt gondolták róla, hogy ő a Krisztus. Ez nem csak hiedelem volt számukra. Ha valaki megkérdezte volna a Jordán partján összegyűlt sokaságot, mely hallgatta Keresztelő János prédikációját, az indokolni is tudta volna véleményét, hogy miért tartja, legalább is miért gondolja Keresztelő Jánost Krisztusnak. Az első pillanatban világos volt azok előtt, akiknek találkozásuk volt Keresztelő Jánossal, hogy Isten embere áll előttük. Aki számára csak Isten fontos s nem fontos ez a világ, sem az, hogy milyen rangja van e világon, az egyházi életben milyen méltóságot tölt be, akinek nem fontos, hogy jól jövedelmező-e az a fizikai munka, mellyel kenyerét keresi, vagy lelki, szellemi értelemben végzett munkája. Nem volt fontos, hogy becsülete, tekintélye volt-e az emberek előtt. Ott hagyta a fővárost, Jeruzsálemet pompájával, szórakozási és kulturális lehetőségeivel és kiment a pusztába s nem volt számára fontos, hogy ott nem volt megterített asztala, nem volt fontos, hogy mit eszünk, mit iszunk, mibe öltözködünk. A biblia más helyén olvashatjuk, hogy sáska és a vadméhek által gyűjtött méz volt eledele. Szőracsuhában járt, kecskebőr volt egyetlen öltözete. Ha így jelent volna meg a főváros utcáján vagy Heródes palotájában, úgy néztek volna rá, mint különcre. Akik azonban nem emberi külsőségek alapján alkotnak véleményt, azok azt mondták: Íme, Isten embere!

Mint Isten embere, nemcsak a világot vetette meg, megvetette a bűnt is. A bűnnek is ellenségévé vált. Mégpedig nem általában a bűnnek. Hallgatói hozzászóltak ahhoz, hogy az egyház ostorozza a bűnt, hiszen papoknak az a feladata, hogy a bűn ellen prédikáljanak. Az azonban egészen más volt és új volt, ahogyan Keresztelő János prédikált. Nem általában a bűnről beszélt, prédikációi mindig konkrét emberek konkrét bűnéről szóltak. Abban a levegőben, mely Keresztelő Jánost körülvette, egyszerűen nem lehetett a bűnös embernek megmaradni bűnében, annak meg kellett utálnia bűneit s odaállni Keresztelő János elé bűneinek megvallásával, azzal a kérdéssel: mit cselekedjem, hogy megtisztuljak bűneimtől? És a kérdésre Keresztelő János nem teológiai fejtegetést adott a bűnről, a bűnből való szabadulás lehetőségéről, hanem egészen konkrét feleletet adott. Lukács evangéliumának 3. fejezetében a felolvasott versek előtt van leírva, hogy egymásután jöttek hozzá emberek. A gazdagok megkérdezték: mit cselekedjünk, hogy üdvözüljünk? És megmondta nekik: „*Akinek két köntöse van, egyiket adja annak, akinek nincs*”. Nem tartott nagy előadásokat arról, hogy a gazdagság milyen bilincset tud rakni kezére, lábára, az embert milyen rabszolgájává tudja tenni a mammon, hanem azt mondom: Két köntösöd van? ... ugye, csak egyiket viseled? A másikat add oda annak, akinek nincs egy sem. Van eledeled? Nézz szét a kamrádban, ha több napra való van s a másiknak nincs, adj a tiedből. Konkrét, személyhez szóló Keresztelő János igehirdetése az emberi bűnről.

Odamennek hozzá a vámszedők, a publikánusok s azt mondják: a mi lelkünket sok bűn terhe nyomja, mondd meg, mit cselekedjünk? Ezeknek is megmondotta: az a ti bűnötök, hogy több vámot vettek ki, mint amennyi jogos és igazságos. Ti a feleslegesen kivetett vámot a magatok céljára használjátok fel. Ne kívánjatok több adót és vámot, mint amennyi elő van írva! Ne akarjatok meggazdagodni felebarátotok kárára! Milyen konkrét, személyhez szóló az ember fejére olvasott bűn.

Hozzámennek a katonák is személyes beszélgetésre vagy nyilvánosan a gyülekezet előtt teszik fel a kérdést: mi mit cselekedjünk? Ezeknek a vitézeknek nevezett katonáknak pedig azt feleli: Ne éljetez vissza hatalmatokkal, „*senkit se háborítsatok, se ne patvarkodjatok; és elégedjetez meg zsoldotokkal*”! Ti nem a magatok hasznára kaptátok a fegyvert, hanem Istentől rendelt rend biztosítására, elégedjetez meg zsoldotokkal és így szolgáljátok az Úr ügyét!

S így lehetne tovább menni a hallgatóság minden rétegén.

Sokféle ember hallgathatta Keresztelő Jánost s valamennyien úgy érezhették: ez az ember ismer engem! Ismer keresztül-kasul, tudja minden dolgomat, gondolataimban olvas, érzéseim úgy vannak előtte, mint olvasásra kitárt könyv. Így csak Isten ismer engem! Ez is olyan dolog, amivel indokolni tudják azt a véleményüket, hogy nem ő-e a megígért Messiás, nem Krisztus-e Keresztelő János?

Világosan látják azt is róla, hogy ő Istennek konkrét ügyekben a képviselője. Mikor Keresztelő János az advent nagy prófétája azzal az örök textussal áll elő: térjetez meg, mert elközelített Isten országa, akkor ő mindig az egyes ember konkrét bűnéből való megtérésének ügyét képviselte Isten javára és ember üdvösségére.

Nem ez volt azonban az egyetlen vélemény Keresztelő Jánosról, melyet emberek alkottak felőle. Nem kell sokkal tovább lapoznunk a bibliában, e szakasz után közvetlenül megtaláljuk Heródes negyedes fejedelem, Heródiás és Salómé történetét. Ezek elé is odaállt Keresztelő János, előttük is Isten ügyét képviselve, bátran, merészen, emberi tekintéllyel nem törődve meri hirdetni Heródesnek Heródiás jelenlétében: nem szabad neked ezzel az asszonnyal élned!

Mit mondanak erre az emberek? Érdekes, Heródes úgy kezeli Keresztelő Jánost, mint Isten emberét, de felesége tanácsára, hivatalosan azt az álláspontot képviseli, hogy felségsértő. Így kerül börtönbe, majd Heródiás és Salómé kérésére, vérpadra.

Milyen ellentmondó két emberi vélemény! Az egyik azt mondja: Ő a megígért Messiás, a Krisztus. A másik azt mondja: felségsértő! Egyik azt célozza: koronát fejére! A másik: vérpadra vele! És amint mondtuk, hogy van valami igazuk azoknak, akik hódolnak Keresztelő Jánosnak és Messiássá szeretnék tenni, úgy van valami igaza Heródiásnak és Salóménak is, mikor felségsértőnek mondják Keresztelő Jánost. Tény az, hogy ő csak egy Felsőget ismer, a felséges Úristent, és előtte senki rajta kívül nem sérthetetlen felség. S ha az egyedül felséges Úristen azt kívánja, hogy az emberek által felségnek titulált koronás király fejére olvassa a bűnt, ő gondolkodás nélkül eleget tesz annak.

Íme, itt van előttünk annak a nehézsége, milyen nehéz nekünk önmagunkkal tisztában lenni. S ha mi nem is vagyunk Keresztelő Jánosok, az embereknek rólunk mégis kétféle véleménye van. Egyik hízelgően magasztal, ezeknek minden jó, amit csinálunk, minden szép, ami rajtunk van, mindig igenel és bólogat, tömjént gyűjt tiszteletünkre, a másik megfojtana bennünket egy kanál vízben. Egyik csak erényeinket emlegeti és királyi koronát szeretne fejünkre tenni, a másik csak bűneinkről beszél s vérpadra szeretne hurcoltatni. Az egyik

tömegesen tódul hallgatásunkra, a másik el akar hallgattatni, mert kellemetlen neki, amit hall tőlem.

Mondd testvérem, mit csinálsz te akkor, ha az embereknek ez az ellentmondó véleménye rólad, nyilvánvalóvá válik előtted is? Rendszerint utoljára szokott nyilvánvalóvá válni előttünk. Már régen beszélnek róla az emberek, de mi nem tudunk róla még semmit. Talán az erényeinket hallgatják el előttünk s csak hátunk mögött beszélnek bűneinkről s öltögetik nyelvüket, szapulnak bennünket. Vajon, van-e neked annyi lelki önérzeted, öntudatos bátorságod, mint Pál apostolnak volt, aki 1Kor 4-ben így ír: „*Rám nézve pedig igen csekély dolog, hogy ti tőletek ítéltessem meg*”! Pálnak joga volt ezt mondani és igaza volt. Azonban mi nem vagyunk Pál apostolok és jó nekünk elgondolkoznunk azon, hogy amit mások mondanak rólunk, abban mi az igazság? Mert, hogy abban van valami igazság, azt nekünk alázatosan el kell ismernünk. Talán akkor is van valami igazság benne, ha dicsérnek, mert talán a mi magatartásunk olyan, hogy provokáljuk a dicséretet, vagy képmutatásunk olyan, hogy úgy viselkedünk, mintha azoknak volna igazuk, akik így gondolkoznak felőlünk.

És bizonytal, van valami igazságuk akkor is, mikor bűneinkről beszélnek. Lehet, ahogy beszélnek rólunk, nincs igazuk, de valami igazság mégis lehet benne, amit így lehet félremagyarázni s nekünk az a parancsunk van, hogy mindentől, ami gonosznak látszik, őrizkedjünk. Nem azt mondja az írás, minden gonosztól őrizkedjétek, mert ez természetes, de mindentől őrizkedjétek, ami önmagában talán nem gonosz, de gonosznak látszik és megbotránkoztatja felebarátunkat. Ha azt akarod tudni, kicsoda vagy te, figyelj arra, mit mondanak rólad az emberek.

2. Mit mondok magamról én?

Így felel Keresztelő János: „*Felele János mindenknek, mondván: Én ugyan keresztellek titeket vízzel; de eljő, aki nálamnál erősebb, akinek nem vagyok méltó, hogy sarujának kötőjét megoldjam: az majd keresztel titeket Szent Lélekkel és tőzzel: Kinek szőrolapátja kezében van, és megtisztítja szőrőjét; és a gabonát az ő csőrébe takarja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tőzzel.*” Nagyon érdekes, mikor Keresztelő Jánosban felvetődik a kérdés: kicsoda vagyok én s erre a kérdésre nem az embereknek, hanem neki kell felelni, akkor, amit mond, azt negatív mondja: ki nem vagyok én. Nem magáról beszél, hanem Krisztusról, mert neki Krisztus a minden. Ebben a feleletben megmondja: nem én vagyok a Krisztus, az Eljövendő, Ő majd én utánam jön, de vele van tele szívem, s nem tudok másról beszélni, csak Róla. Nem tudok más munkát végezni, mint csak azt, hogy az Ő útját egyengessem az emberek szívéhez. Az Ő útegyengetője vagyok csupán. Aki jönni fog, az nálamnál erősebb. Ti azt gondoljátok, én erős ember vagyok. Igaz, Isten Szentlelke adott bátorságot, hogy merjek beszélni és Heródesek mellének is odaszegezzen bűnét. De aki utánam jön, erősebb lesz nálamnál. Ti éreztek valami felülről jövőt igehirdetésemben és fellépésemben, de ez mind semmi ahhoz képest, ami a Messiásé lesz. Sokkal erősebb lesz szava és az általa hirdetett Ige, általa kimondott ítélet, mint az én elmúló szavam. És Ő a Lélek keresztségét fogja végezni. Én is keresztellek, hála legyen Istennek, jönnek bűnbánók hozzám és új életet keresők a Jordán partjához, én bemerítem őket a Jordánba, s ahogy elborítja testüket a Jordán hulláma, úgy takarja el a bűnbánat bűnös életüket és mikor kijönnek a Jordán vízből, úgy jönnek ki, mint új emberek. Az én keresztségem azonban csak a megtérés keresztsége, amit az Eljövendő fog végezni, az a Lélek keresztsége lesz. A megtérés keresztsége, emberi cselekmény, emberek bánják meg bűneiket, emberek akarnak szakítani gonosz múltukkal, emberek határozzák el, hogy új életet kezdenek, s ennek alapján vetik alá magukat a vízkeresztségnek. Tudom, van ereje a nagy emberi elhatározásnak is, a bűnnel szakítani akarásnak, van ereje annak a szimbolikus cselekménynek is, hogy bűneimet benne hagyom a Jordánban, és mint új ember új erővel új életre jövök elő. De mindez csak emberi elhatározás s a bűn mindig erősebb, mint én, a kísértés is mindig nagyobb, mint az

én ellenálló képességem. Újra fogtok ti bűnözni, de ha majd eljő az Eljövendő, az igazi Krisztus, a Megváltó, az a Lélek keresztségével fog keresztelni, azzal a keresztséggel, ami nem jelkép, hanem belső erővel való megtöltekezés. A lelketek fog akkor megváltozni és nem testi tisztaságotok lesz csupán.

Beszél arról is, hogy aki Eljő, annak kezében tisztító, szórólapát lesz. Abban az időben a cséplés után nem géppel tisztították meg a gabonát, hanem mikor érkezett az esti fuvallat ideje, feldobták a szórólapáttal a gabonát, a pelyvát belőle kifújta a szél, a tiszta mag pedig visszakerült a ponyvára. Tudom, én is az élet tisztaságának nagy szolgálatában állok, hiszen azért harcolok a bűn ellen, de aki én utánam jő, annak szórólapát lesz kezében, s mikor felemeli a szórólapáttal a gabonát, akkor a Lélek szele zúg rajta keresztül s kisöpri belőle a pelyvát s ott marad a tiszta mag. A pelyvát megégeti, a tiszta magot betakarítja csűrébe. Az lesz az igazi tisztogatás, amit Ő fog végezni.

Mikor Keresztelő János Krisztusra néz, nagyon kicsinynek látja és érzi magát. Keresztelő Jánost pedig mindenki nagynak látta. Nem volt akkor Izraelben nálánál nagyobb igehirdető, akinek prédikálására annyian mentek volna ki, mint az övére. Messziről jöttek hallgatni beszédét, még a fővárosból is kimentek utána, még papok küldöttsége is ment hozzá és feltette a döntő kérdést: te vagy-e aki eljövendő, vagy mást várjunk? Te vagy-e a Krisztus? Nagy ember volt. Ha ő nem nézett volna másra, csak az emberek beláthatatlan tömegére, mely körülvette a Jordán partján, melyben gazdagok, katonák, főpapok küldöttsége díszes ornátusban sereglett oda, akkor fejébe szállt volna a dicsőség, azt gondolva, milyen nagy ember vagyok én! De ő csak Krisztust látta, olyan dicsőségesnek, hatalmasnak, olyan tündöklőnek, hogy maga teljesen eltörpült mellette. Minél nagyobbak látta Krisztust, annál törpébbnek önmagát s csak annyit tudott mondani: én még arra a rabszolgamunkára is méltatlan vagyok, hogy saruja szíját megoldjam. Ha a keleti gazda hazajött, a legutolsó rabszolga volt az, aki saruja szíját megoldotta, hogy ő tiszta lábbal mehessen be a szobába. Keresztelő János erre a legutolsó szolgálatra is azt mondta, - nem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam.

Mondd testvérem, kinek és minek tartod te magadat? Bedőlsz sikereidnek? Elhiszed azt, amit hízelgő emberek mondanak rólad? Úgy nézel másokra, mint akik magadnál mind rosszabbak? Állj egyszer Keresztelő János mellé és nézz te is úgy Krisztusra, mint ő nézett. Minél nagyobbra fog nőni szemedben, annál kisebb leszel te magad s akkor majd arra a kérdésre: kicsoda vagyok én, csak azt fogod tudni mondani, amit a legnagyobb apostol mondott: „*Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?*” (Róma 7,24).

3. Mit mond rólam az Ige?

Azt mondtam, egy harmadik tükörben is megnézte magát Keresztelő János, amikor arra a kérdésre akart felelni: ki vagyok én? Ez a tükör az Ige. Erről azonban a legkevésbé beszél Keresztelő János, de a felolvasott igének utolsó verse utal erre, ahol ezt olvassuk: „*És még sok egyebekre is intvén őket, hirdeté az evangéliomot a népnek.*” Olyan furcsán fogalmazza meg Isten Keresztelő János igehirdetésének lényegét. Sokkal közelebb kerülne az igazsághoz, ha úgy olvasnánk - legalább is mi úgy gondoljuk -, még sok egyebekre intvén őket, hirdeti nekik a törvényt és a megtérést. Ugyanis Keresztelő János – a rendelkezésünkre álló adatok, a történeti ismeretek alapján – minden másnak mondható, csak evangélium hirdetőjének nem. Ő a törvény képviselője volt, Isten felségének és szentségének hirdetője. Ő a bűnbánat könnyeit akarja kisajtolni az emberi szemekből és szívekből, mégis azt olvassuk, az evangéliomot hirdette. Evangéliom, a jó hír annak az embernek, aki tönkretette életét, eljátszotta becsületét, nevének tisztaságát, elvesztette kenyerét, emberek megértését, ha azt hirdetik neki: kezdj új életet. Kezdhetsz újat!

A bibliában is olvashatunk olyan emberről, aki arra a meggyőződésre jutott, hogy mindennek vége, nem lehet újra kezdeni. Júdás. Nem beszélünk most arról, mit akart, miért árulta el Mesterét, ezt nem is fedi fel előtünk a biblia, tény az, hogy mikor látta, hova juttatta Jézust, rádöbbsent, hogy Isten Fiát, Megváltóját bocsátotta áruba, szétszórta a templom padlóján a pénzt és eszelősen kiáltotta: „*Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért*”! (Máté 27,4). Nem látott más utat, mint a kötelet, elment és felakasztotta magát. Még a kötél sem tartotta meg, leszakadt alatta, összeroncsolta magát, mert nem volt hite újat kezdeni. Az bizonyos, ha Keresztelő János annak a népnek, mely kiment hozzá a pusztába, mert fájt neki a bűne, kétségbeesett elrontott élete felett hirdette nekik azt: térjete meg Istenhez, bánjátok meg bűneiteket, keresztelkedjete meg a megtérés keresztségével, kezdjete új életet, ebben van valami evangélium. Aki úgy érzi, mindennek vége van, orvosi tudománynak, orvosságnak, élni akarásnak, s csak idő kérdése, hogy mikor tesznek koporsóba, ha ilyent, aki önmaga által is halálra szánt ember, valaki fel tud rázni, hogy ne hagyj fel a reménnyel, van még remény, lehet újat kezdeni, az igen nagy dolog, és ebben van valami az örömhírből.

Ez az örömhír azonban csak időszakos, egy ideig tartó, amíg újra el nem jön a nyomorúság, amíg a kísértések újra elő nem jönnek, amíg be nem bizonyítják: emberi szó egy fabatkát sem ér! Ott vagyunk újra, ahol voltunk. Sőt, mint Jézus mondja: a megtisztított szívű ember, akinek szívébe hetedmagával tér vissza a gonosz, annak második állapota hétszerre gonoszabb lesz az elsőnél (Mt 12,45). Emberi fogadkozásoknak ez szokott a szomorú vége lenni.

Keresztelő Jánosnak volt még más üzenete is. Az írás azt mondja róla, hogy nemcsak intette a népet – amit elmondottunk róla, az ebbe a kategóriába tartozott -, hanem Isten kegyelmét is hirdette. Valamit hirdetett arról, ha talán nem is úgy, ahogy mi tudjuk Krisztus váltságát, de valamit tudott arról, hogy Isten kegyelmes. Keresztelő János hirdette ugyan a törvényt: nem szabad vétkezni, hagyd el bűneidet, kezdj új életet, de egyet nem hirdetett, hogy: törleszd le adósságodat, tégy eleget bűneidért, engeszteld ki valamivel a megharagított Istent. Ez nagyon feltűnő Keresztelő János igehirdetésében. Hát csak a jövődőről, a megtért ember új életéről beszél? De mi lesz múltammal, amivel Istent megbántottam? ... Magában abban a tényben, hogy Keresztelő János a múltat nem fessegeti, s csak az új élet megtérésére akarja hívni hallgatóit, abban benne van egy másik evangéliom is, az, hogy Isten fátyolt borít a múltra, s ez a fátyol nem lehet más, mint a kegyelem. Én, az ember Istent kiengesztelni képtelen vagyok, múltam, mint elhordozhatatlan teher vállamon van továbbra is. Nincs más megoldás, vagy kegyelmez Isten, eltörli bűnömöt és nem emlegeti többet, vagy számonkéri tőlem és akkor végem van. Keresztelő Jánosnak az az evangélioma, hogy Isten kegyelemmel felel az ember bűnbánatára. Ő ennek a kegyelemnek drága voltát, véres árát még nem ismerte, de ennek a kegyelemnek drágaságát látta, érezte, tudta. Ebben benne van, hogy amikor Isten előtt állva e kérdésre felelni akar: kicsoda vagyok én? – csak egyet tud mondani: én megkegyelmezett bűnös vagyok, áldassék érte az eljövendő Krisztus.

Ámen.

Ima:

Urunk, Jézus Krisztusunk! Hálát adunk Neked azért, hogy eljöttél erre a világra és eljöttél a szegényekhez, a nyomorultakhoz, bűnösökhöz, az istentelenekhez. Eljöttél nem azért, hogy ítéletet hirdess és büntetést hajts végre, hanem evangéliomot hirdess számunkra. Köszönjük, hogy akiket mindenki csak kárpálni tud, aki felett mindenki csak vesszőt tud törni, Te hozzájuk is lehajoltál, akiket mindenki kitaszított, azokat Te szívedhez ölelted. Kérünk, segíts minket ebben az adventi időben Keresztelő János igehirdetésével ahhoz, hogy mi belenézünk abba a tükörbe, mit Te tartasz elénk, az megmutatja igazi arcunkat. Kérünk Szentlélek Úristen, törölj

le minden emberi szépítőszer arcunkról, amivel a bűnnek rút vonásait orcánkról el akarjuk tüntetni és Te tisztíts meg minket.

Azért könyörgünk Urunk, hogy áldd meg az egész adventet, adventi előkészületünket és add, hogy mikor eljön a karácsony ünnepe, arra a kérdésre: ki vagyok én?, tudjak magamnak, másoknak és Neked is így felelni: megkegyelmezett bűnös, mint a többiek, halálra és kárhozatra méltó, mint mindenki más, nem különbözöm tőlük csak egyben, hogy én kegyelmet kaptam. Nem azért, mintha megérdemeltem volna, csak azért, mert kegyelmezel annak, akinek kegyelmezel. Magasztaltassék szent neved ezért a kegyelemért itt ideig, amott örökké, Urunk.

Maradj velünk ezen az éjszakán is, őrizd meg bennünket és minden szerettünket minden veszedelemtől. Engedd meg, hogy hadd legyen mindenkinek igazi karácsonya, kegyelemnek örvendező karácsonya.

Ámen.